

GRALSSVÅKTARNAS BUDSKAP

N:O 2

Mars 1973

Årgång 4

INNEHÅLL:

När solen lyser över markerna
Ur våra Mästares liv och lära
berättad av Gulli Bergvall

Mänsklighetens befrielse
Villkoret är självtillit

Judafolkets historia i ny belysning
(forts.fr.föreg.nr)

4) Abraham och hans tid

5) Abraham får en andlig ledare

Någon, dikt av Sara Bohlin

De Vises Sten

Tidskrift i stencilmform från
GRALSSVÅKTARNAS SAMFUND

Möregatan 8, Stockholm
tel. 08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg
tel. 031/ 16 47 82

Samtliga artiklar är, när an-
nat ej angives, skrivna av
Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer av tidningen under årets vår-och höst-
terminer. Prenumerationspris Kr.12:- pr år. Beställning hos Grals-
svåktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Dukvägen 8, 16150 Bromma, där
även enstaka ex. av tidningen kan erhållas, pris kr.1:50

NÄR SOLEN LYSER ÖVER MARKERNA

Underlig är den vinter vi nu genomlevat. I mitten av februari
föll den första snön i stockholmstrakten, alltunder det kvick-
silverpelaren merendels höll sig ovan nollstrecket. Det är som
om årstidernas styresman gripits av yrsel och kommit alla växlingar
att utebli. Vi vet inte om våren ännu kommit, först tycker vi att
vintern måste börja.

Är inte denna föränderliga väderleksform en bild av människans
eget tillstånd? Vi vet inte var vi står på utvecklingskurvan.
Somliga säger att katastrofer är på väg, som kommer jorden att
gå under, andra att ett härligt tillstånd väntar när allt är ö-
ver. Ungdomens förändrade seder har kommit alltför snabbt. Varje
år är det föregående så olik att ingen hinner gripa det nya förr-
än det blivit föråldrat.

I denna tid av osäkerhet söker sig många till det andliga i hopp
att där finna stabilare normer att leva efter. För dem som finner
rätt forum för en omvärdering av livsvärde, är detta att lycköns-
ka dem till. De väsen, som nu söker oss är väl värda att vi kom-
mer dem tillmötes, men de må befinnas vara från högre sfärer än
de andeuppenbarelser som framträder i borddans och ger råd om
konsten att företa astralflykt o.dyl. Veckotidningarnas spalter
är fyllda med avskräckande exempel på farofyllda frestelser i den
vägen, så som veckans horoskop m.m.

Må vi fly från allt som ej emanerar från höga fält. Det kommer an
på oss själva hur högt det andliga värdet är på det vi tar emot.
Låt Sanningens sol lysa över fälten och tag upp det som ger lyft-
ning. Bitter besvikelse har vi att hämta ur det vi söker av sensa-
tionshunger, av nyfikenhet. Den andevärld vi efterforskar må ligga
högt över allt jordiskt, den må återfinnas på plan, där vishet er-
bjudes oss. Om Guds klara sol får lysa över markerna och leda oss
rätt, kan vi fröjda oss i våra hjärtan över uppenbarelser av en
värld, som förklarar allt, så att inga tvivel behöver plåga vårt
sinne. När vi är färdiga när vi dit. OCH DET BEROR PÅ OSS SJÄLVA NÄR
VI ÄR FÄRDIGA.

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Återberättat och i utdrag återgivet av Gulli Bergvall
(forts.)

Mannen som besökte amerikanerna fortsatte att undervisa dem:

"Det är väl känt, att Jesus inhämtat alla olika religiösa läror, att han gått igenom invigningarna och studerat de så kallade heliga mysterierna, de rituella formerna och ceremonierna, tills han kom till de osiriska lärorna. Dessa tolkades för honom av en präst, som hållit sig fri från den ritualistiska och materiella formen av Gudsdyrkan. Denne präst var en efterföljare till kung Toth av den första egyptiska kungsdynastien.

När Jesus uppmärksam lyssnat till prästen och hans undervisning, erkände han dess djupa inre mening. Han förstod också, av den insikt han vunnit genom buddistisk undervisning, att det fanns en stor underliggande likhet mellan dessa båda läror. Så färdades han till Indien efter den gamla karavanväg, som då fanns, och studerade där de buddistiska läror som hade bevarats i något så när ren form. Och han förstod att religionen, trots de ritualistiska former och dogmer, som lagts till av människan endast har en källa, den inre Gudomen, som han kallade sin och allas Fader. Då kastade han formerna för alla vindar och vände sig direkt till Gud. Han förstod att man inte i årtal behövde tråla med dogmer, ritualer, tros läror, bekännelser och invigningar av den art prästerskapet tvingade på folket för att hålla det i okunnighet och behärska det. Han förstod att det han sökte fanns inom honom själv.

Det betydningenting varifrån han fått insikten. Det var vad han gjorde som betydde något. De vanliga människorna lyssnade till honom med glädje. Han lånade inte sina bud vare sig från Indien, Persien eller Egypten. Deras läror var bara det yttre som fick honom att se sin egen Gudomlighet, den Kristus, som finns latent inom oss - inte inom ett fåtal utan inom alla.

Osiris föddes på Atlantis för mer än 35.000 år sedan. Krönikörerna som långt efteråt skrev hans historia, kallade honom en gud på grund av de underbara gärningar han utförde. Sedan gjorde man bilder av honom, och efter hand glömde man idealet, och endast bilden, den tomma idolen återstod. Också Budda blev förgudad av krönikörerna. Och bilderna av honom dyrkas likaså i stället för idealet. Detsamma gäller tecken och symboler.

Budda fick sin undervisning från samma källa som Osiris men på en annan väg. De läror Budda kom i kontakt med, hade kommit från Moderlandet till Burma, ditförda av naacalerna. Osiris' lära kom direkt till honom, eftersom hans förfäder levat i Moderlandet och han som ung hade färdats dit för att studera. Efter avslutade studier återvände han hem, blev atlantidernas ledare och förde folket tillbaka till dyrkan av den inre Guden.

En annan ledare, som förgudades av sina efterföljare, var Moses. Han fick sin undervisning från de babyloniska skrifterna, som ingår i er bibel. Moses skrev ned det han lärde sig i exakt form och ordalydelse, men hans ord förvrängdes starkt av översättarna.

Jesus lärde känna alla dessa läror, och sedan gick han på sitt karakteristiska sätt rakt till hjärtpunkten av dem alla. Han gick ett steg längre än någon annan genom att förhärliga sin kropp till den grad, att han kunde låta den korsfästas och ändå föra den fram till en strålande uppståndelse,

Om ni studerar Osiris', Buddas och Jesu läror, ska ni finna många likheter. Ja ni ska se samma ord använda i dem. Men har någon kopierat den andre? Lärorna visade dem vägen från det yttre till det inre. Sedan måste de ha gått bortom allt vad läror hette. Om någon av dem bara kopierat och studerat, hade historien om deras liv och erfarenheter aldrig blivit skriven.

De genomgick alla samma erfarenhet i det att deras efterföljare ville kröna dem till kungar i världsliga riken. Men de ville inte lyssna till sådant, och alla uttryckte de samma tanke i nästan samma ordalag: 'Mitt rike är inte i det materiella, det är andligt.' Med Osiris gick det så långt att de senare krönikörerna satte in honom som kung av Egypten."

Här slutade deras nye vän sitt tal, och han och amerikanerna vandrade bort till templet. När de kom in i det första och lägsta rummet sa han:

"När ni går från rum till rum i detta tempel så kom ihåg, att ingen människa kan tilldela en annan några rättigheter. Man kan peka ut vägen för sin broder, men man kan inte tilldela honom det goda som man själv har."

Sällskapet kom upp i det andra rummet i ordningen, och deras vän fortsatte sitt tal:

"Det finns inte en gestalt i hela er historia som är så framträdande som Jesus. Ni räknar tiden före och efter hans födelse. Han är förgudad av flertalet av ert folk, och det är där de gör fel. I stället för idolen skulle han vara idealet. I stället för att göras till en bild, skulle han vara verklig och levande för er. För han lever i dag - i samma kropp i vilken han blev korsfäst. Om ni söker, ska ni finna honom. Han är inte någon kung, som kan tvinga sin närvaro på er utan en mäktig broder, som alltid står beredd att hjälpa er och världen. När han levde på jordeplanet, kunde han endast nå ett fåtal. I dag kan han nå alla, som vill vända sig till honom.

Sa han inte: 'Där jag är, där skolen I ock vara.? Betyder det att han är långt borta i en himmel, som ni måste dö för att nå? Lyft er syn, vidga den till en vidare horisont, och om ni i hjärta och tanke är med honom så ska ni se honom. Om ni ser noga efter ska ni finna att ärren efter såren på korset, efter spjutet och törnet alla är helade och borta och att kärlek och lycka strålar ut omkring honom och att allt är glömt och förlåtet."

Här slutade deras vän tala, och allt var djup tystnad. Så lystes rummet upp av ett sken, vars like de aldrig sett. En röst hördes, som först föreföll långt borta, men när de skärpte uppmärksamheten, blev rösten klar och klingande som av klocktoner. Det var Jesus som talade:

"När jag yttrade: 'Jag är Vägen, Sanningen och Livet', avsåg jag inte att förmedla tanken att jag själv var det enda sanna ljuset. 'Alla som är ledda av Guds ande är Guds söner.' Med ordet 'Jag är Guds enfödde Son, i vilken Fadern har funnit behag', ville jag förmedla den tanken till mänskligheten att ett av Guds barn såg och gjorde anspråk på sin gudomlighet - att han levde, rörde sig och hade sin varelse i Gud, alla tings stora Fader-Moder-princip, att han med insikt om detta uttalade ordet att vara Kristus, Guds enfödde Son, och med sant hjärta och orubblig föresats levde det livet - då blev han vad han gjorde anspråk på att vara. Med blicken fäst på detta ideal fyllde han sin varelse med idealet och uppnådde det.

Anledningen till att så få har sett mig är, att de satt in mig i en helgedom och gjort mig ouppnåelig. De har omgivit mig med underverk och mystik och har placerat mig långt bort från folket, som jag älskar uteslående. Jag har inte avlägsnat mig från dem utan de från mig. De har satt upp förmedlare och murar och gjort bilder av mig och dem som stod mig nära. Vi förefaller så långt borta att de inte vet hur de skall närma sig oss. De ber till min kära moder och dem som omger mig och håller oss så i förgängligt tänkande, fastän de - om de ville känna oss som vi är - skulle kunna gripa våra händer och tala med oss som ni gör. Tänk om hela världen visste detta. Vilket uppvaknande, vilken förening, vilken högtid skulle det inte bli."

Ni har så länge omgivit oss med mystik att det är förståeligt att tvivel och otro börjat råda. Ju mer bilder och idoler ni gör och ju mer ni omger oss med död och gör oss ouppnåeliga, desto djupare tvivel och skugga. Vidskepelsens klyfta blir allt vidare och svårare att komma över. Det finns inget mysterium omkring oss eller dem vi älskar, för vi älskar hela världen. Så många ser bara den delen av mitt liv som slutade på korset, och de glömmar att den större delen är vad jag nu är. De glömmar att människan lever även efter en våldsam död. Livet är oförstörbart. Ett väl levat liv kan aldrig urarta eller ta slut. Även det fysiska kan göras odödligt, så att det aldrig förändras.

Den käre Pilatus, när han tvådde sina händer och sa: 'Tagen I honom och korsfäst honom, jag finner honom icke skyldig till något brott'; hur litet anade han av den historia han då skapade och den profetia han uppfyllde. Han och den stora massan har lidit mer än jag. Allt är borta och glömt och förlåtet, som ni ska se av att vi alla står här tillsammans."

En gestalt närmade sig sakta och stod ett ögonblick stilla. Jesus vände sig om, sträckte ut armarna och sa: "Käre Pilatus." Vänskapen i omfamningen var inte att ta fel på. Sedan tog Pilatus till orda och berättade om de tunga år han upplevt, sedan han den gången hade kastat av sig bördan och lagt ansvaret på andra. "Hur många av oss anar, medan vi ännu är i det materiella, vilka bördor vi lägger på andra i våra försök att avbördas oss ansvar. Det tog många svåra år innan mina ögon öppnades för detta. Men sedan dess - hur glad har jag inte varit."

En osynlig kör började sjunga, och sångerna övergick all beskrivning. Efter en stund yttrade Jesus:

"Förundrar det er att jag för länge sedan förlåtit dem som naglade fast mig vid korset? Varför har då inte alla förlåtit så som jag? Hos mig var förlåtelsen fullständig när jag sa: 'Det är fullbordat.' Varför ser ni mig inte som jag är - inte fastnaglad vid korset utan höjd över all förgänglighet?"

(Forts. i nästa nr)

MÄNSKLIGHETENS BEFRIELSE

Kristus ville med sin kärlekslära hjälpa oss förstå vari vår uppgift i den mänskliga samvaron består. Det var befrielsekampen mot vår fiende Lucifer han ville inleda med att lära oss kärleken som det främsta av alla bud. Du skall älska din nästa såsom dig själv.

När det sägs att vi ska motarbeta vissa grupperns nedgörande arbetsmetoder såväl inom det profana som det religiösa livet, är det inte människan vi ska bekämpa utan den makt, som tagit henne i besittning. När vi talar om ett folks onda anslag, så som vi gör inför de ansvariga för kriget i Vietnam, där de dragit härjande fram, är det den onda makten i människan vi angriper, den makt hon givit sig åt.

Vi må lära oss skillnaden mellan att älska människan och älska det hon gör. Vi må inte lyssna på den som förleder oss till att sträva efter att öka vår standard, vår förmögenhet, så att vår prestige hunger får greppet om oss. Honom ska vi ta avstånd ifrån så länge vi är alltför svaga att kämpa mot honom. Men därmed är inte sagt att vi ska upphöra att älska honom. Han är ett medel som givits oss att lära känna den väg vi ska välja, och som sådan ska vi vara tacksamma mot honom. Men vi ska samtidigt motarbeta det han framställer som sanning.

Lär dig att skilja mellan att älska en människa och att följa hennes råd. Om vi ser att det inte är gott, må vi istället påverka henne, och om vi inser att ord ingen nytta gör, kan vi bruka de medel vi känner till såsom lika verksamma om inte bättre, vår viljekraft kan sättas in för att i tankeformer nå hennes mentala sfär. Du ser kanske inte resultat genast, men om du är en stark viljemänniska, ledes det hon möter i din tanke en dag in i henne, till den del vi kallar det undermedvetna, och tar gestalt i hennes fysiska medvetande, och hon finner vad som är sanning. Det är aldrig för sent att vända sitt sinne rätt, det beror på hennes egen viljekraft om det kan gå till räddning mot en bättre framtid.

Det är mänskligheten i gemen vi ska inbegripa i vår kärleksgärning. Ingen får uteslutas. Alla har samma värde inför den Högste, kan vi hjälpa en enda är verket av evighetsvärde. Tänk på din medmänniska och rikta därvid tanken inte endast till de olyckliga som drabbats av krigets verkningar eller av naturkatastrofer, dem ska du också ge din tanke åt, men glöm inte,, men när dessa, som vi kallar världens olyckliga blivit väl omhändertagna med vår omtanke, då återstår en skara lika mycket värd vårt medlidande.

Det låter underligt, men det är alla dem jag syftar på, som kallas lyckligt lottade, som ska ha vårt största medlidande. De som lider är nära sin räddning, för de söker befrielse. Den som är nere i botten vänder sig för att få se ljuset, honom är befrielsen nära. Han längtar efter att få se ljuset, den längtan är böns uppfyllelse. Men de som inte ser sin olycka, de som njuter stundens glädje i lättsinne, de är de verkliga hjälpbehövande. Om de kunde se in i sin egen mörka värld, se vart penninghungern för dem, vart tillfredsställandet av alla begär leder hän, skulle de förskräckas. Men de uppfattar endast det som möter deras fysiska öron och ögon, bullret är för starkt, neonskyltarnas ljusflimmer för hetsande, ingen varnande röst viskar till dem. Endast hän har de till svar, när någon talar om det som ska komma i dagar som stundar. De ser i varje andlig riktning något som lämpar sig för den outvecklade, och starkast är det löjets skimmer, som vilar över allt ockult.

Vi får inte döma dem för detta. Så mycken falskhet har smugit sig in i det vi kallar det andliga, att vi även där har en makt att bekämpa, som i intet avseende är andra låga makter underlägsen.

Hur svårbearbetad än den uppgift ser ut att vara, som vi har framför oss, får vi dock inte tveka att ge oss in i den kampen. Vi har att hjälpa vår nästa på vägen, vi kan inte dra oss undan. Och vi får inte glömma att vi frivilligt åtagit oss det. Detta gäller alla som kämpar för sanningen i en vrång värld. Löftet har avgivits i en annan värld och i ett annat tillstånd, intet uppdrag ålägges någon här utan att han där blivit tillfrågad om han vill åtaga sig det. Att vi glömt att vi accepterat det, har ingenting med saken att göra, det befriar oss inte från förpliktelsen.

Vad har vi då att göra? Vi ska med hela vår viljekraft förena oss med det positiva i tillvaron, förtrösta på de hjälpare vi har, och som är beroende av oss därför att vi har kroppar av samma materia som dessa vi kallar våra bröder, och som är i behov av vår hjälpande verksamhet. Vi vet att världen står inför ett svårt prov, alla kan delta i arbetet med lösningen av de problem mänskligheten står inför.

Alla ska genomgå provet. Utgallringen av dem som inte klarar provet är hierarkiens verk, det är deras ansvar. Men alla som av oss kan påverkas ska vi lyfta upp till en högre målsättning genom att bearbeta den makt, vars välde i våra dagar utgår. Här ska vår förmåga sättas in. Vi känner honom, vet att han varit vår fiende så länge att vi har rätt att göra oss fria. Det sker genom tankens makt. Hans tid är begränsad, han vet att hans makts dagar är räknade. Han vill inte ge vika, men vi ska tvinga honom.

Till detta arbete har vi hierarkiens stöd, välsignelse och bistånd i alla former. Vapen sätts i våra händer, orden ges i vår mun att rätt utforma vår tanke. Det gäller evighetsvärden vi arbetar med, och ingenting ska göra oss skada, eftersom vi har den Högste vid vår sida. Vi är kallade att vara sista ledet i den långa räckan av arbetande krafter till dess verkställande.

Om du förskräckes inför det som här säges, frågar jag om du på samma sätt förskräckts under alla de år du haft honom i ditt väsen och han haft ett grepp om dig som förkvävt din andliga strävan och stängt vägen till de riken, där den eviga Sanningen är att finna. Du har vant dig vid denne Lucifers närvaro, du har inte tänkt dig någon annan möjlighet än att alltid ha honom inom dig. Nu erbjudes ett tillfälle att delta i befrielsekampen, och det är inte endast dig det gäller, utan hela mänskligheten. Tro inte att du hade fått erbjudandet, om inte dina uppdragsgivare hade sett att du duger. De vet att du äger en kraft i din vilja, som är all kraft i sig, den ska utföra verket, du är redskapet som tvingar kraften, och det som kommer ut av detta blir till en världs befrielse. Och inte endast denna vår jord ska känna frukterna av verksamheten, över universum ska befrielserens basuner ljuda kallande alla till samma verksamhet för att lyfta upp till högre riken, den vars uppgift är fullbordad.

Lucifer ska återgå till de världar varifrån han en gång störtats, och hans negativa kraft ska bli till verksam kärleks positiva förmåga.

VILLKORET ÄR SJÄLVTILLIT

Tro på egen förmåga krävs för att de uppdrag, som blivit oss givna, ska rätt kunna fullföljas. För den som hör sådana ord för första gången riktade till sig av en person han inte närmare känner förefaller detta tal som övermod. Han må lära känna bakgrunden till det som uttalas för att inte hemfalla under frestelsen att avge en för tidig dom. Vi råder inte någon att kasta sig in i vågsamma företag i oprövat nit att nå ett mål i tävlan över andra för att vinna över dem. Vi menar tvärt om, vi som ger råd från detta håll, att varna för varje överilad handling framvuxen ur ett sinnelag, som strävar efter vinning. Men när en bana rätt lagts ut och efter noggrann prövning befunnits leda mot allas bästa till stöd för varje broder i vår gemensamma värld, då ska tilltro till verkets rätta slutförande bygga på ett helt och odelat överlämnande av det egna Jagets egenvilja. Det betyder att vi därefter tror på oss själva i det vi utför.

Andevärlden stöder varje gott företag och ser med fröjd att den som ägnar sig däråt kallar på dem för bistånd. De kommer, de fyller oss med sin anda, de inger oss den trygghet som verket kräver. Den som erfarit ett sådant överlämnande av det egna Jaget, den vet hur stor den säkerhet är som följer därmed. Det är som att verka utan att själv vara ansvarig för sin handling, och likväl kommer resultatet oss tillgodo. Att vika undan med den egna viljan, att förtro sig till dessa väsen, det är att vila i Gud. Den som så handlar vet att allt som framkommer ur hans gärning sker till Guds ära. Och vad än verkan blir är han övertygad om att det är Guds vilja som sker.

Detta betyder inte att man passivt ska hänge sig åt icke-handling, det är tvärtom en verksamhet som ökar i intensitet. Den rogivande vissheten att tjäna högre makter ger en aldrig sviktande självtillit, som inte har med självöverskattning att göra. Han är som sömngångaren som balanserar över bråddjup i ostörd ro, och säkerheten emanerar från ett högre plan än det jordiska. Han vet att han inte faller. Om han vaknar inställer sig tvivlet på egen förmåga, då sviktar han och faller. Att inte tvivla, att inte tveka utan gå den väg han blir anbefalld, det är vad den har att göra som vill få sitt verk rätt utfört.

I verksamheten må ligga den säkerhet som inte ser till något annat än målet, att veta att detta ska nås är att vara där. Om ingen tvekan vidlåder sinnet har det sökta uppnåtts. Där är vi bortom tid och rum, vi lever i ett tillstånd av behärskad sinnesro, vi ser det oss omgivande som ett naturens under i skönhet och oafterhärmlig fulländning. Naturen är framställd av väsen, som vet att självtillit är villkoret för att verket ska fulländas. Och i denna tillit ligger inneslutet att Gud själv inger den, vårt verk blir Hans verk så som naturen i sin skönhet är Hans verk framställt genom dessa andeväsen som vi i vår tid ska få kännedom om genom undervisning i de kosmiska hemligheterna.

Mycket har inte skrivits om devors och pitriers skaparförmåga, mänskligheten vet föga om dessa ting, men detta ska rådats bot på, okunnigheten ska bytas mot vishet. De ska lära känna dem så som våra förfäder i uråldriga tider känt dem och vördat dem. I myter och sagor har de levat kvar, olika namn har de fått, även den luciferiska anstrykningen har de drabbats av till skada för folkfantasien. Men kanske har det varit så att även dessa väsen någon gång har tagit upp av den mörka makt, som regerat vår

värld så länge. Deras anknytning med denna har dock aldrig varit av kvardröjande art, endast i sagorna lever häxor och onda väsen med illasinnade anslag. De har hetsat sinnet, och människan har fallit för frestelsen att breda ut sina skildringar av deras onda bedrifter. Allt ska återkomma, men kärleken ska ersätta illviljan och stryka ett streck över det som sprider mörker över sinnena.

Det vi har att lära av dem i detta sammanhang är att de alla varit helt undergivna den skaparkraft, som dirigerat deras arbete. I lydnad och längtan att tjäna har de fullbordat det som ålagts dem. Av dem har vi att lära självtillit under andemakters ledning. Under den tid som nu kommer har vi att lära att LIV är villkoret för all verksamhet. Det mekaniska, som så länge varit förklaring på allt skeende ska strykas ut från vårt medvetande, allt är liv, allt är ett växande in i utvecklingen mot högre former. Liv dikterar varje pulsslag i vår kropp, liv åstadkommer körtelextraktets påverkan på tillvarons varje yttring.

Lär vi oss se varje fors som kastar sig utför stupet som levande företeelse, lär vi också förstå det nya i tiden. Tillit till naturens verk ger oss egen säkerhet, allt blir lett av höga andar, så ock det vi skapar. Intet sker utan att det är Guds vilja som verkställes.

Så må vi då inte frukta att se på resultatet av vårt arbete, och vi ska finna att det är gott. I ödmjukhet ska vi värdesätta vårt verk, i tacksamhet må vi återskänka till Gudomen det Han skänkt, och detta återsändande sker i form av bön med tacksägelse.

Många är de som under gångna tider framträtt och lärt oss hur vi ska verka ett gott verk, men inte många har lyssnat till de värdefulla orden, de har tystats ner av mängden, av myndigheten, som sett sin ställning hotad, av en kyrka, som sett grunden vackla under sina fötter, sett dess maktställning hotad, dess rikedomar komma i riskzonen.

Vad skulle det bli av vår kyrka om mänskligheten finge kunskap om hur andevärlden ska erövrats genom rätt självtillit? Kyrkan lär att endast genom Guds nåd kan allt erövrats, och nåden vinns - menar den - genom självförnekelse. Vi får aldrig tro på oss själva enligt deras lära, vi måste förinta varje tanke på egen duglighet. Hur har det gått med mänskligheten som följt deras lära? Som trott att vår nuvarande levnad är den enda som ges oss utan möjlighet att i ett nytt liv sona det vi brutit? Var står vi idag? Nåden kan rädda oss - säges det - men om nåden inte beviljas oss, då går vi under. Och likväl är det vårt eget fel. Hur kan detta nöjaktigt förklaras?

Att bli benådad innebär att vi till intet har dugt. Den som känner det så, han duger inte heller till något. Den som tror att han duger, han duger. Den som inte litar på att han blir benådad hemfaller under en hård dom; om inte tron finns, är det just denna dom som väntar den olycklige, som bundit sin tillit till en kyrka färdig att falla.

Nej, endast genom att lita på att nya liv ska komma oss till del med nya tillfällen till försoning kan vi komma vidare på vår utvecklings väg. Så vill människan se saken i vår tid, och det är en sund inställning till sanningen. Allt har värde även de misstag vi gör, och dem ska vi övervinna och se till att nästa försök ger bättre resultat, intill dess verket är fullbordat. Tillit till Gud, tillit till den egna förmågan, detta ska vi stilla bedja om, och vår bön ska bli hörd, och vi ska skörda frukterna av våra handlingar såsom ett med det väsen, som ledsagat oss genom mödans dagar. Gud själv ska sätta segerkronan på våra huvuden.

(forts.fr.föreg.nr)

JUDAFOLKETS HISTORIA I NY BELYSNING

4) ABRAHAM OCH HANS TID

De semitiska folkens religion var medförd från Atlantis och ELS var det gemsnamma namnet på deras gudar. Elohim var världens Gud, Adonai var den Högste.

Genom tiderna har minnet av dessa ELS levat kvar, det var gudar med olika namn för olika egenskaper. Varje element hade sin gudom, varje verksamhet understöddes av en viss gudomlighet. Vår världs hierarki i Himalaya och i Anderna utgöres just av dessa väsen. Indiernas höga andlighet, så överlägsen den västerländska, har sin grund i deras närvaro. De känner dem och hämtar kraft av deras närhet. Fredsvilja utmärker ännu idag Indiens folk, de försvarar sitt land, men ingen krigisk drift att angripa andra folk utmärker dem.

Den religion i vilken detta folk undervisades lär vi känna i Vedaböckerna. Där gäller det först och främst att lära folket villighet att bringa offer. Vedaböckernas avslutning, Upanishaderna, finns ännu tillgängliga, översatta till flera språk.

Vid den tiden var människan inte så känslig för smärta som nu. Nerverna var placerade djupare in i kroppen, innebärande att utifrån kommande stimuli i form av beröring långsammare nådde medvetandet. Dessutom hörde det till uppfostran att träna okänslighet. Det var en skam att visa att man mottog smärtintryck. Att se blod flyta var ägnat att stärka viljekraften, att tåla lukten härdade sinnet.

Dessa egenskaper betraktar vi som dåliga, som tecken på känslökyla. Vi får bedöma allt ur dess samtida miljö. Vår hierarki från den tiden godtog folkens seder på samma sätt som de alltjämt söker tillgodose våra krav. Egenskapen ifråga var bra att äga den tiden, stod i samklang med den då rådande livsföringen.

Vedaböckerna behandlar ingående ritualen vid offerhandlingarna. Djurets blod flöt ner i jorden under strängt utformade, rituella ceremonier, kulthandlingar som i sig ägde makt. Avsikten var att med jagmedvetandets införande i offerdjurets blod ge kraft åt jorden, som livnärdes av den mänskliga tanken. Överförd genom offrets blod under ceremonien.

Sådana blodsoffer pågick under årtusenden. Vi läser i Gamla Testamentet hur människorna blev tillsagda att Gud inte längre skulle komma att ha behov av blodsoffer. Så kom de också så småningom att upphöra, ty efter Kristi offerdöd hade denna sed inte längre någon mening, sedan Han med sitt blod givit sitt Jag åt jorden.

Kring trakterna av floderna Euftrat och Tigris levde årtusendena före Kristus ett nomadfolk tillhörande semiterna. Allt efter förtjänst kunde dessa upphöjas av hierarkien i Himalaya till hög rang, deras patriarker blev religionsförkunnare för sitt folk.

I staden Ur i Kaldéen möter vi Abraham, hans fäder hade innehaft höga värdigheter av sagda slag. Abraham hade blivit undervisad om gudarnas makt, om skaparkraftens gud, han hade fått lära att skapandet av en människa utgick från de andliga världarna, att monadiska planet var utgångspunkten för den andliga livscell, som befruktade det kvinnliga ägget på samma gång som mannen nådde detta med sin säd. Det var läran om trefalden i allt skapande, om andevärldens delaktighet i varje liv som blir till. Så får vi i våra

esoteriska skolor också lära hur Jaget, det inkarnerande, går ner genom världarna skapande kroppar åt sig under höga andemakters ledning samt förenande sig med det i moderns kropp växande barnet.

Men Abraham var en stolt natur, han motsatte sig sina lärares utsago och bestred denna sanning. Han ansåg sig vara inflytelserik nog att utan bistånd av andemakter alstra egen avkomma. Han var en betydelserik man, patriark för sitt folk med stor förmåga att styra detta och med stora boskapshjårdar att förvalta.

Hans övermod bestraffades med att han blev utesluten från brahmanernas inflytelserika kast, som han tillhörde genom arv från fäderna. Kastväsendet hade införts för att skilja den ursprungliga eliten från det mindra högt utvecklade folket, och indelningen var baserad på uppgift och duglighet. Många upphöjdes till brahmanernas värdighet, så var fallet med Abrahams fäder, och denna upphöjelse kom även sönerna till del.

Så blev Abraham utesluten från gemenskapen. Hans namn betyder "icke brahman". Han förvisades med sin släkt och sitt folk från sin hemort i Ur och blev anmodad att föra sitt folk till Kanaans land.

Det var ett nytt utdrivande ur Edens lustgård, i detta fall som alltid beroende på mänskligt övermod.

Men det var inte nog med detta. Domen löd dessutom på oförmåga att alstra avkomma. Abraham skulle förbli barnlös. Så hade den Högste befallt och så skulle det bli. Det var ett hårt straff för den tidens man i ledande ställning.

5) ABRAHAM FÅR EN ANDLIG LEDARE

Vi har berättat om att Nordens folk hade fått på sin lott en gud, som inte hörde till gudasläktet utan hade blivit upphöjd till denna värdighet, det var åskans gud, Tor. Han hade under långa årtusenden åtnjutit det bästa förtroende från hierarkierna. Men högmodets ande hade gripit honom, han vägrade underställa sig Oden, som var hans herre, han ville bli ansedd som den främste bland gudarna. Den handlingen, så närbesläktad med luciferandarnas trots, som också följdes av deras fall, kunde inte godkännas. Tor fick vika, han blev avsatt från sin gudavärdighet.

Hierarkien i Himalaya insåg att Abraham behövde en hjälpare. Tor med sin utomordentligt stora andliga förmåga kunde vara lämpad att bistå honom under hans första svåra tid som flykting från hemtrakten. Avsikten var att han skulle få hjälp att bättre motstå frestelsen till lågsinnade handlingar genom sitt övermod.

Tor accepterade deras anbud och problemet tycktes lösa sig, ty han var en betydande kraft, och det skulle kanske inte dröja så länge innan Abraham insåg sitt misstag och ordnade upp för sig och sitt folk i det nya landet Kanaan, dit han blivit anmodad ta sin tillflykt.

Men Abrahams nye ledare närde stolta planer på att befästa sin makt hos folket, som blivit honom tilldelat, och händelserna utvecklade sig på ett sätt som uppdragsgivarna inte beräknat. Det skedde att deras hövding blev kvar hos dem. Detta väsen var Jahve eller Jehova, som han ock kallas, men först långt senare gavs honom det namnet. Det var när Israels folk återkom från sin exil i Egypten som Moses stadgade att han skulle bli deras gud under detta namn.

Det som bland Nordens folk var en god egenskap, eftersom dessa var högst primitiva och behövde en fast hand som ledde dem, var hos det judiska, intelligenta folket en belastning. Judarnas kosmiska kunskap var ett arv från atlantiska tiden, deras gud borde inte vara likställd dem i svaghet för det lägre stående, då kunde han falla, eftersom frestelserna där var större än bland nordborna. Men det var inte de styrandes avsikt att han skulle stanna hos Abraham genom kommande släkten, det var tillfällig hjälp han skulle bringa.

Sin egenvilja har detta väsen överfört till den judiska rasen, som aldrig velat böja sig för någon överhet, alltid kämpat för en frihet, som ofelbart förvägrats dem. Så har också detta folk blivit en särpling bland folk, isolerad från mänskligheten i övrigt har de gått sin väg utan att låta sig sammansmälta med någon av de folkgrupper, bland vilka de uppehållit sig. Det är egenskaper som deras hövding förmedlat till dem.

Vi läser i andra Moseboks sjätte kapitel: "För Abraham, Isak och Jakob uppenbarade jag mig som El Schadaï, men under mitt namn Jahve var jag icke känd för dem". Det talas om det demoniska hos detta väsen, åska, tordön och blixn var hans kännetecken, formen för hans uppenbarelser.

Abraham såg detta väsen och mottog honom i sin nöd. Den Högste hade uttalat domen över honom, söner skulle han aldrig föda, men av denne sin nye ledare hade han fått löftet att hans säd skulle bli talrik som gräset på marken, och Abraham ville tro på hans makt att råda över de uttalade orden, och han upphöjde honom till en gud för sig och sitt folk, och han kunde kvarstå i denna position genom makten i folkets mass-vilja. Detta folk ville vara för mer än andra, de upphöjde sig själva och gav sin ledare en maktställning i analogi med vad som givits åt alla länders makt-havare, vilka uppnått sin ställning under svaga perioder av landets historia, och vars makt stigit därför att alla önskat i honom se sin store härskare.

Här finner vi bakgrunden till judarnas ständiga påpekande att Jahve tillhör dem. Att de var det utvalda folket skulle betyda att denne deras stamgud stod över de gudar som den tidens semiter tillbad. Jahve ägde kunskap, men kärleken blev begränsad till det egna folket. Detta folk miste snart förmågan att se honom, därför att de gick ner i den grova materien genom att deras vibrationer sänktes.

NÅGON

AV SARA BOHLIN

Någon plöjer djupa fåror i min själ
plöjer ständigt, dar och nätter.
Trampar med en järnskodd häl
på mitt inres mark och slätter.
Rensar ogräs, lossar rötters band,
bryter sten, så gap och klyftor blottas.
Marken skälver under någons hand
som med spett och spade brottas.

DE VISES STEN

Det berättas i gamla sagor om en värdefull ädelsten, som bevarats från förgångna tider och som skulle utgöra den koncentrerade kraften från en ur andevärlden utgången sublim substans av säreget slag. När Lucifer förlorade i striden mot andemakter i de högre världarna och föll från sin höga ställning, då lösgjordes ur hans krona denna sten. Han innehade en maktställning i de himmelska världarna, men störtades därifrån på grund av övermod och vägran att underställa sig den Högste.

Det sägs att vid invigningen till höga ämbeten i de andliga riken utstrålar ett ljusknippe från hjässans chakra hos mottagaren av värdigheten, och att detta har formen och utseendet av en gyllene krona. Om den förlorade ädelstenen utgör det som Lucifer vid sitt fall gick miste om, förstår vi att det var gudomlig kraft av väldiga mått det här gällde.

När vi undervisar om att Gudomen går ner med sitt väsen genom alla världar, säger vi att Hans Jag utstrålar ur och låter sig skådas i den hårdaste av alla stenar, briljanten. Låt oss anta att den krona som den gången förlorades, är i jordisk ägo och att det är den styrande hierarkiens mening att Lucifer vid sitt återuppstigande till de världar han lämnat ska återfå det han gått förlustig, då är det lätt att inse att denna ädelsten äger i sig allt av andligt värde.

I sagans form har den behandlats, DE VISES STEN är dess namn. Den är potensen till ett återuppstigande för Lucifer, för människan utgör den hennes möjlighet att höja sig till högre plan genom att lära känna Kärlekens hemlighet och nå Vishetens höjder.

Om vi ser de Vises Sten i urholkat skick framträder Gralens Kalk, det är genom Skapande Verksamhet den formar sig och antar denna gestalt. Så blir Gralen en bild av mänskligheten under hennes färd genom erfarenhetens riken, genom misstag och fall följda av förnyade uppstiganden. Samtidigt ger oss de Vises Sten bilden av Lucifer, vår ständige följeslagare sedan Adams dagar, vi ser hans fall och potensen till en återfärd företagen genom förmedling av människan, sedan hon befriat sig från bundenheten vid hans viljestarka väsen.

Sedan han avsvurit sig varje lust till övermod och överdådig härsklystnad inför dem som är hans herrar, då kan färden åter till de förlorade världarna företas. När ödmjukheten är vunnen, och han undergivet tar emot det hans Skapare bjuder honom och njuter det utan förhävelse, då kan den återvunna ädelstenen på nytt pryda hans hjässa och bilda den krona, som utsänder sin strålgans till tecken på makt utövad i rätt anda och under den Högstes beskydd.

Då har människosläktet uppfyllt sin kallelse att frälsa sig själv och honom, som från begynnelsen är kallad att vara Ljusbringaren. För att tjäna all-livet var han utgången ur den Skapande Hierarkien. Så som hans namn, Lucifer, antyder.

Den Vises Sten ska utforskas intill dess den är funnen och återbördad till dess rätte ägare. Gralen är dess namn i dess synliga uppenbarelseform, och Gralens Kalk ska sprida sin strålgans i samma anda, återgivande mänsklighetens fullkomning.

MÅ DET SKE SNART.